

levelsesrenter med, hvilket ikke har noget Tilfnytningspunkt i vort Lovforslag, det kan være, at Tallene ere noget større, end det, jeg angav. Til Gengæld har den ærede Indenrigsminister overset det Beløb af halvanden Mill. Kr., som vil ligge i Fonden til Benyttelse for dette Formaal derigennem, at Afkøften har været i Kraft i 3 Maanedere, inden Forslagets øvrige Indhold træder i Kraft. Disse halvanden Mill. Kr. ville for den ærede Indenrigsminister ikke spille nogen ganske ringe Rolle, da den ærede Ministers hele Kapital til Alderdomsforsørgelse i sin Tid var 2 Mill. Kr., hvortil jeg endnu maa knytte den Bemærkning, at Ministeriets Forslag jo gik langt videre og var langt mere ubegrænset end det Forslag, vi her forelægge det høje Ting. Men det var imidlertid Hovedpunktet.

Det, jeg vil gøre en Bemærkning til, er den Indvending, som den ærede Minister nu gentog fra det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds (Vojen) mod vort Forslag, nemlig, at det burde omhandle noget mere, ogsaa Invaliditeten, altsaa den Mangel paa Erhvervsøve, som ikke beror paa Alderen, men derpaa, at vedkommende Arbejder har slidt sig op paa Grund af sin Beskæftigelse, altsaa er bleven Invalid, ikke ved Ulykkestilfælde, men i den Virksomhed, hvoraf han har levet. Jeg tror nu, at baade den ærede Indenrigsminister og det ærede Medlem fra Stege (Vojen) i høj Grad overvurdere Betydningen heraf. Naar den ærede Minister syntes, at det var noget, som var lige saa vigtigt som Alderdomsforsørgelsen, saa veed jeg ikke, hvad han tænker paa. Den Invaliditet, der her er Tale om, spiller ingen nævneværdig Rolle ved Siden af Alderdomsforsørgelsen, og den vil navnlig ikke gøre det ved Siden af det Forslag, vi her have forelagt. Jeg tror, at det, som den ærede Minister tænker paa, er ikke den danske, men den tyske Alderdomsforsørgelse. Den ærede Minister har noget ladet sig paavirke af tysk Væsentning, som er begrundet i ganske andre Forhold, end her foreligge. Naar man i Tyskland har lagt en saadan Vægt paa Invaliditeten, ligger det i, at den tyske Alderdomsforsørgelse eller den tyske Alderdomsforsørgelseslov har ganske andre Grænser, end vi have foreslaaet. Det tyske Forslag satte 72 Aar som Grænse. (Afbrydelse af Indenrigsministeren). Ja naturligvis, naar man sætter 72 Aar som Grænse for Alderdomsforsørgelsens Begyndelse, saa faar man en Mængde Invaliditer ind derunder, som man ikke faar noget at gøre med, naar man sætter den 10 Aar lavere. (Afbrydelse af

Tyskland det 70de Aar; men selv 70 Aar ere 8 Aar mere end 62 Aar. Det gør en stor Forskel.

Den ærede Minister laante mig en Bog, men jeg kan ogsaa laane den ærede Minister en Bog. Jeg har i „Tilskueren“ Hæftet for November—December 1890, en Afhandling af Læge Sørensen, hvori han anfører en svensk Statistik over Antallet af de faste Fattiglemmer pr. 10,000 i de forskellige Aargange. Deraf vil man se, at det Tal af Fattiglemmer, der kommer til Stege indtil det 65de Aar, er aldeles forsvindende i Sammenligning med det Tal, der kommer efter det 65de Aar. Naar vi nu tage det 62de Aar og ikke det 65de Aar, ville Tallene blive endnu mindre. Det viser altsaa, at den Byrde, Fattigvæsenet har, skriver sig først og fremmest fra Alderdoms-Invaliditet og kun i ringe Maaal fra anden Invaliditet. Derhos vil jeg endnu fremhæve, at Sygefaserne ville jo raade Bod paa noget af dette, til en vis Tid, til en vis Grad, og Ulykkesforfæringen vil raade Bod paa anden Art af Invaliditet; endelig vil Livrenten ogsaa kunne yde sin Virkning paa det Punkt, navnlig naar man holder sig til det, som vi have foreslaaet, nemlig at vedkommende er raadig i den Henseende, at han kan sige, naar Præmiebetalingen skal høre op og Livrenten begynde at løbe. Vedkommende vil da have nogen Støtte. Men i det hele og store maa jeg fremhæve, at dette Spørgsmaal er over for det, som vi have opstillet, hvor man begynder med det 62de Aar, et ganske underordnet Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som der ikke i nogen Henseende kan være Tale om at stille lige med det store Alderdomsforsørgelses-spørgsmaal. Aldeles ikke. Men det har ikke været dette Lovforslags Formaal at omsfatte andet end Alderdomsforsørgelsen. Den ærede Minister bør ikke beklage sig over det, men tværtimod være glad over, at vi have levnet noget til hans Forslag. Naar han kommer med Invaliditetsloven, maafe som et Endringsforslag til dette Forslag, skulle vi være meget villige til at forhandle det med den samme Høflighed, som den ærede Minister har viist over for vort Forslag. Det var den Hovedbemærkning, jeg vilde gøre over for den ærede Minister; derimod skal jeg ikke forsøge nu paa dette Trin at overbevise Ministeren om, at vi ikke staa i Begreb med at tilbyde ham en Stat; ikke fordi jeg tror, det vil være umuligt at gøre det klart for den ærede Minister, det tvivler jeg slet ikke om, det vil være, men jeg tror, det ligger i den politiske Taktik i dette Øjeblik, at det er et Punkt, der ikke skal fortaas. I den Hense-